

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Сумський державний університет (Україна)

Вища школа економіко-гуманітарна (Республіка Польща)

Академія техніко-гуманітарна (Республіка Польща)

IBM Canada, м. Торонто (Канада)

Державна установа "Інститут економіки природокористування та сталого розвитку

Національної академії наук України", м. Київ (Україна)

Парламент Ізраїлю, м. Єрусалим (Держава Ізраїль)

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут» (Україна)

Одеський національний політехнічний університет (Україна)

Технічний університет –Варна (Республіка Болгарія)

Університет “Проф. д-р Асен Златаров”, м. Бургас (Республіка Болгарія)

Університет Торонто (Канада)

УО «Вітебський державний технологічний університет» (Республіка Білорусь)

Економічні проблеми сталого розвитку

Экономические проблемы устойчивого развития

Economical Problems of Sustainable Development

Матеріали

Міжнародної науково-практичної конференції
імені проф. Балацького О. Ф.
(Суми, 11–12 травня 2016 р.)

У двох томах

Том 1

Суми
Сумський державний університет
2016

Управління інвестиційним портфелем, крім процедури його формування, включає оцінку дохідності обраних фінансових інструментів, оперативне управління та оцінювання результативності прийнятих управлінських рішень.

Оптимізація інвестиційного портфеля дає змогу мінімізувати ризики та отримати достатній рівень доходу, за умови урахування специфіки ринку та діяльності підприємства. Тому доцільно, з огляду на загальні рекомендації та програми, формувати кожній господарюючій одиниці власну інвестиційну стратегію і тактику, і в ході її реалізації встановлювати контрольні точки, на яких буде оцінюватися передусім кореляція обраних інструментів інвестування та ефективність сформованого портфелю. З огляду на відсутність єдиного підходу до будови системи управління інвестиціями і наявність великої кількості окремих критеріїв і практичних поглядів аналітиків важливим завданням є дослідження і систематизація знань і досвіду в даній сфері та розробка методичної бази, що б забезпечила можливість перспективного бачення та прорахунок успішної реалізації інвестиційних програм.

ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ПРИБУТКОВОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

аспірант **Моргуненко Р. М.**, студент гр. Ф-41 **Новак К. С.**
Сумський державний університет (Україна)

Постійний обіг коштів є основою функціонування будь-якого підприємства. Він забезпечується процесом витрачання ресурсів, отриманням, розподілом та використанням доходів. Прибуток характеризує ефективність діяльності підприємства та є його основною метою.

Він формується під впливом внутрішніх та зовнішніх чинників. Внутрішні формуються у процесі діяльності підприємства (співвідношення між рівнем доходів та витрат, цінова політика, ефективність залучення та використання ресурсів, продуктивність діяльності підприємства). Зовнішні проявляються не у процесі діяльності підприємства, вони залежать від державної політики та економічної ситуації в країні (податкова система, регулювання цін державою, вартість необхідних послуг з різних галузей народного господарства, рівень інфляції, процес кредитування, рівень облікової ставки).

Рівень прибутковості можна підвищити двома способами:

- 1) збільшити прибуток, але зберегти суму витрат на попередньому рівні;
- 2) одночасно зменшити суму витрат та підвищити прибуток.

Для підвищення рівня прибутковості підприємству потрібно проводити такі заходи:

- покращувати виробничу структуру підприємства;
- реструктурувати виробництво;
- покращити організаційну структуру управління;

- оновити технологічну базу;
- покращити якісні характеристики виробів;
- налаштувати масове виробництво;
- здійснювати продаж непотрібного обладнання або здавати його в оренду;
- більш раціонально використовувати природні ресурси;
- удосконалити систему оплати праці;
- прискорити обіг оборотних коштів;
- підвищити ціни за умов збереження витрат при виробництві продукції;
- зменшити суми загальних витрат.

Отже, потрібно планувати заходи на підприємстві з метою збільшення прибутку за рахунок впровадження змін почергово, у певній послідовності: організаційна складова, технічна, економічна.

УПРАВЛІННЯ ЛАНЦЮГАМИ ПОСТАВОК ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

к.е.н., старший викладач **Сагер Л.Ю.**, к.е.н., асистент **Сигида Л.О.**
Сумський державний університет (Україна)

У сучасних умовах нестабільного та мінливого середовища функціонування вигреш у конкурентній боротьбі уже не визначається наявністю високотехнологічного обладнання чи інноваційних розробок тощо, додатково підприємства мають володіти інформацією та відповідати за діяльність бізнес-партнерів з метою більш досконалого обслуговування кінцевого клієнта.

Відтак у підприємств виникає необхідність координації й регулювання діяльності бізнес-партнерів. Вирішенню цього питання і сприяє розвиток концепції управління ланцюгами поставок.

Перш за все, необхідно зазначити, що єдиного підходу до трактування як системи управління ланцюгами поставок, так і власне ланцюга поставок не існує. Ланцюг поставок ототожнюється з інтегрованим управлінням переміщеннями товарів та інформації від первинного постачальника до кінцевого клієнта [3]; з фізичною мережею, що проходить від початкового постачальника до клієнта (охоплює розвиток товару, постачання, виробництво, фізичну дистрибуцію, післяпродажні послуги та поставки, що реалізуються зовнішніми надавачами пропозицій) [4]; діями та процедурами, перетворенням матеріалів і послуг, необхідних для виготовлення товару або пропонування послуги [3] і т.д.

Саму концепцію управління ланцюгами поставок (Supply Chain Management, SCM) [1-4] можна визначити як координацію та інтеграцію усіх бізнес-процесів, матеріальних, фінансових, інформаційних потоків між постачальником та виробником, роздрібним торговцем та споживачем, а